

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47.

Correspondențele sânt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 80.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli republicați nu se înșoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr.
pentru fie-care publicare.

Sibiin, în 3/15 Maiu.

Maiestatea Sa împărăteasa și regina noastră acuma tocmai este oaspele părechei regale din România. Prin pitorescii munți dela Sinaia împărăteasa noastră respiră aerul dulce din luna lui Maiu pe pământ românesc, și sufletul ei de bună seamă se ocupă cu poporul, pe pământul căruia ea este primită cu dragostea și venerațiunea, de care e capace românul. Se cuvine deci, să luăm notiță despre visita împărătesei și reginei noastre la părechea domnitoare din România, și să o accentuăm, ca pe un eveniment îmbrucător, care pe lângă reșoanele de curtoisie mai are și acea parte bună, că dovedește intime relațiuni de pretinie între casa domnitoare de Habsburg, și cea de Hohenzollern, de cari e legată fericirea poporului român, viitoriul lui chiar.

În 2 Maiu, adică Sâmbătă a sosit împărăteasa noastră la Sinaia, acolo pe pământ românesc petrecu ea noaptea de 3/15 Maiu, acolo ziua de 3/15 Maiu până la 4 oare după ameză, când apoi plecă spre Viena.

A fost numai o întâmplare, că reginele românilor au petrecut la olaltă cea mai importantă și din viața poporului român din Ardeal, ziua de 3/15 Maiu.

A fost numai o întâmplare, că la granița Ardealului, la un loc de minune frumos, unde toate respiră libertate, toate îndeamnă spre libertate, doamnele românilor și au dat mâna de sorori.

Și ar fi păcat ca noi în ziua de 3/15 Maiu, când am scuturat lanțurile robiei, să nu spunem cetitorilor nostri, că serbarea noastră națională căștigă în farmecul seu prin aceea, că această zi e și de sărbătoare pentru împărăteasa și regina noastră, fiind-ea oaspele reginei României, este serbare în-doită pentru regina României, având a face onorurile împărătesei și reginei noastre.

Este o întâmplare în cele din urmă, că în anul acesta ziua de 3/15 Maiu cade Dumineca, care este ziua Domnului, chemată a ne scutura de grijile obositoare munci de preste săptămână, și a o petrece mai mult în ocupațiuni suferesci.

Bucuria noastră este întreită. Loialitatea noastră față cu casa domnitoare este din trecut cunoscută, și nu lăsăm nici o ocaziune să trecă, fără a ne exprima loialitatea și alipirea cătră dinastie și tron.

Avem legături de sânge față cu poporul, în fruntea căruia e pusă regina, care în rășboiul cu turcii cu mâinile sale lega ranele, alina durerile os-

tașilor români, pe când soțul ei era în fruntea ostirii la Plevna. Ne sunt deci îndreptățite simpatiile pentru poporul român de preste munți, îndreptățit ne este sentimentul de iubire și admirațiune față cu dinastia din regatul vecin. Și suntem îndreptății să o spunem aceasta în momentele de fericire pentru noi, când doamna noastră petrece ziua de 3/15 Maiu în Sinaia la doamna românilor de dincolo.

Pe la noi suflă un vânt rece, care nu permite fragedelor mlădițe nobile să se desvolte după firea și felul lor, și nu în măsura, cu care s'ar desvolta în o temperatură naturală și priincioasă, după cum ar cere luna lui Maiu.

Fără voia noastră trebuie să ne referim la „șilele babelor”, despre cari nu ne-am uitat a face pomenire în numărul 24 al ziarului nostru din Martiu a c, când am zis:

Dimineța vânt turbat, credea-i, că va să te răpească în norii negri, ce se învolburau în atmosferă; pe la ameză scurtă liniște, soare blând și cald; mai apoi și până târziu noaptea ceață groasă de nori și ploaie îndesată. Așa a decurs la noi alaltăeri ziua de 3/15 Martiu. Sub impresiunile tempestății am recugetat mult la câte toate s'au întâmplat în lumea mare într'un restimp de 39 de ani, începând dela acel 15 Martiu, în care s'au proclamat principiile sublime: libertatea, egalitatea și frățietatea, până la alt 15 Martiu, în care pe la noi lumea puternică serbează cu o nemărginită însuflețire omorirea acestor principii. În cursul gândurilor noastre aflăram prea puține din cele bune, multe și grele de ale suferinții, și prea debile base la o speranță bună în viitor.

Fără voia noastră trebuie să conturbăm bucuria zilei, constatând vijelia, care devastează prin nobilele plantațiuni tinere, cari abia au început a și arăta primele flori, abia au început a ne îmbăta cu mirosul plăcut al acestora, și acuma sunt amenințate de gerul, la care ne putem aștepta în urma vigeliei.

40 fără unul de ani au trecut, de când ziua de 3/15 Maiu ne-a redat libertatea. Atunci alt vânt sufla în Europa, alt vânt călduț a deștept națiunea la viață după lungul somn al ernei suferințelor din veacurile trecute.

Și pomul națiunii noastre a început a se desvolta.

O odraslă în dreapta scoate muguri preste muguri, aceștia dau flori, și florile încep a se desvolta ca să aducă roadă. Asemenea alta în stânga. Și noi creдем, că va ține vântul cald, creдем, că vijelia nu ne va surprinde, tocmai când florile erau în desvoltare.

FOIȚA.

Convențiunea veterinară dintre Austro-Ungaria și România.

„Economia Națională” publică următorul articol de dl P. S. Aurelian, delegatul României pentru încheierea convențiunii cu Austro-Ungaria:

Pentru a încheia un tractat de comerț cu România, Austro-Ungaria a cerut ca condițiune esențială, ca să se încheie și o convențiune veterinară, care să reguleze comerțul nostru de vite cu monarhia vecină. Delegații români, însărcinați cu negocierea tractatului de comerț, n'au vățut nici o imposibilitate într'aceasta, pe cât timp printr'o asemenea convențiune s'ar fi regulat în mod echitabil cestiunea comerțului nostru de vite cu Austro-Ungaria.

Așteptan să li-se propună vre-un proiect de convențiune, când, după cum se scie, negocierile au fost întrerupte. Acum, când negocierile au fost reîncepte, s'a vorbit din nou despre încheierea unei convențiunii veterinare și se pare, că chiar s'ar fi făcut un proiect de convențiune de cătră delegații austro-ungari. Se pretinde chiar, că acest proiect ar fi semănând foarte mult cu convențiunea veterinară încheiată între Sârbia și Austro-Ungaria, și s'ar fi depășind în mod radical de convențiunea veterinară încheiată între Italia și

Austro-Ungaria, și pe care am publicat-o într'unul din numerele acestei reviste.*)

Am declarat de atunci că, întru cât ne privește, nu am putut admite, ca cestiunea comerțului nostru de vite să se fi regulat după convențiunea cu Sârbia; că față cu legislațiunea noastră de poliție veterinară, avem dreptul de a fi tractați ca și Italia. Suntem convinși, că guvernul țării nu ar putea nici odată încheia, decât convențiune favorabilă și dreptă în același timp; cu toate acestea nu credem de prișos a arăta, care ar fi neajunsurile, ce ar rezulta pentru comerțul nostru de vite, când convențiunea veterinară ar fi aceea a Sârbiei.

Și mai înainte de toate să lămurim bine o cestiune. Comerțul nostru cu Austro-Ungaria se făcea în special cu cereale și în parte cu vite. După cum am arătat în articolul precedent, privitor la cestiunea respectivă a celor două țări în fața tractatului de comerț, cerealele noastre se vând bine pe piețele occidentului, și când este vorba de Austro-Ungaria articolul, care ne interesează mai mult, sunt vitele. Prin urmare, în negocierile, ce se vor face, noi trebuie să dobândim condițiunile cele mai favorabile pentru exportul vitelor, căci într'altfel este de prișos un tractat de comerț între noi și monarhia vecină.

Noi nu înțelegem o convențiune veterinară, decât pentru ca comerțul de vite cu Austro-Ungaria să nu fie întrerupt chiar în casurile, când boala de vite s'ar fi manifestat într'un colț al

Dar să nu conturbăm bucuria prin constatarea tristei realități!

Să ne aducem aminte de 3/15 Maiu 1848, și să o sărbăm în inimile noastre, și să o sărbăm îndoit, căci în castelul Peleșului împărăteasa și regina noastră se bucură de ospitalitatea reginei și a regelui României.

Revista politică.

Cestiunea despre ocupațiunea Bosniei și a Herțegovinei se discută mereu în toate foile. Lucrul e foarte serios și probabil e, că cearta între foile diferitelor guverne să pregătească calea unui înfricoșat rășboiu. Foile rusești susțin, că monarhia noastră a ocupat Bosnia și Herțegovina numai până ce se va fi restabilit ordinea și liniștea în aceste țări. Relativ la acestea reproduce „Nordd. Allg. Ztg.” un articol din „Fremdenblatt,” în care mai declară, că Germania nici nu-și poate închipui ca provinciile: Bosnia și Herțegovina să se poată despărți de Austro-Ungaria și că alianța austro-germană tocmai așa apără aceste provincii ca pe ori și ce altă parte întregitoare a monarchiei austro-ungare: „Nat. Ztg.” vorbind în aceasta cestiune, țice: Declarațiunile foilor rusești sunt în contradicere cu articolul 25 al contractului de pace din Berlin, când în ele se susține, că Austro-Ungaria a ocupat aceste provincii, numai ca să se stabilească ordinea și pacea. În acest articol nu se amintesc lămurit cât timp să domnească Austro-Ungaria preste aceste provincii, și dacă congresul ar fi voit să decidă ca aceste provincii să formeze parte întregitoare din monarhia austro-ungară numai pentru un timp hotărât, ar fi specificat aceasta în contract, întocmai după cum a specificat în art. 6 și 7, în care se recunoaște suveranitatea Rusiei asupra Bulgariei numai pe un timp hotărât. Jurnalul rusec „Svjet” combatând părerile foilor germane, adaugă, că Rusia la nici un cas nu trebuie să împartă cu Austro-Ungaria sfera de putere în peninsula balcanică. Acum e timpul mai potrivit ca Rusia să decline dela Bulgaria și să se ocupe de Sârbia. Să nu permită cu nici un preț ca Austro-Ungaria să se așeze în Bosnia și Herțegovina, căci atunci Bulgaria ar veni de sine cu totul sub influența germană; e timpul ca Rusia să înlăture ocupațiunea austro-ungară din Bosnia și Herțegovina.

Cestiunea egipteană se descurcă anevoie. „Standard” aduce vestea, că abia în zilele din urmă Sir Dr. Wolff a putut să înduplece Poarta, ca să se ocupe din nou cu Egiptul. Tot aceasta foaie asi-

țării. Căci dacă este vorba pentru starea normală, atunci, când nu se află vite bolnave în nici o parte a țării, apoi comerțul trebuie să fie liber. Din nenorocire cei dela Viena și Pesta înțeleg într'altfel convențiunea. Cu toate că în conferența veterinară ținută la Viena în 1872 s'a stipulat că, chiar când există pesta-bovină într'o țeară, importațiunea de vite nu va putea fi prohibită în mod absolut, ci numai să se ia măsuri pentru a nu se introduce vite bolnave, totuși Austro-Ungaria doresce a-și rezerva dreptul de a opri cu deservire importul vitelor din România, pe dată ce se va fi arătat boala într'o parte a țării.

Cu o asemenea latitudine lăsată Austro-Ungariei, granițele vor sta mai mult închise, căci în totdeauna se va găsi, că în cutare comună au fost câteva vite bolnave. Nu se pune însă o țeară întregă în carantină, pentru că într'o comună oare-care s'ar fi ivit câteva casuri de pesta-bovină, ori altă boală lipicioasă.

Austro-Ungaria doresce a-și mai rezerva dreptul, ca în cazul când Germania, spre exemplu, ar opri intrarea vitelor austro-ungare, și densa, Austro-Ungaria să oprească intrarea vitelor din România. Întrebăm: cum s'ar putea admite, ca comerțul nostru cu monarhia vecină să se subordoneze dispozițiilor, ce s'ar lua de cătră Germania sau alte țări?

După ce s'ar pune atâtea pedeci exportului nostru de vite în Austro-Ungaria, totuși nici aceste măsuri nu par suficiente; căci ca și în Sârbia, se mărginesc comerțul cu vite prin măsuri, care nu dovedesc decât dorința de a împede ca ori ce preț trecerea vitelor noastre în țeara vecină.

*) Nr. 4 al „Economiei Naționale” pe 1887

gură, că lucrurile așa, după cum s'au început, vor duce la scop; dar unele depeși din Constantinopol vestesc, că sultanul stăruiește ca englezii să se retragă cu totul pe timp determinat. În urma acestor deslușiri tare se tem foile engleze, să nu pună altă putere mâna pe aceasta țeară.

Din Paris se vestesc următoarele: scrisorile din Bulgaria asigură, că Sobranția se va concheta în curând și va proclama independența Bulgariei și a Rumeliei orientale; iar coroana o va oferi ducelui de Montpensier sau ducelui de Chartres.

Sinodul arhiepiscopesc.

Sedința a IX-a, ținută la 20 Aprilie.

(Urmare)

La ordinea zilei se pune raportul comisiei scolare, care prin raportorul seu, deputatul Ioan Popea, referă asupra cererii stipendistului Petru Span, pentru acordarea unui ajutoriu de 200 fl., ca în decursul ferilor de vară să cerceteze cursul pentru lucrurile de mână din Lipsca, și comisiiua propune: a se încuviința aceasta cerere.

Presidiul observă, că intențiunea petentului e foarte salutară, dar luând în considerare starea noastră financiară și lipsa noastră mai întăitoare, ce le avem și cari toate pretind sprijinul nostru, crede, că astăzi e imposibil de a i-se satisface petentului, dar și de altmintea cesțiunea aceasta încă nu se află studiată și regulată definitiv.

Dep. Gerasim Candrea observă, că cunoaște pe petentele personal și are cele mai bune păreri despre densus, și îi laudă zelul și interesul, ce se vede, că-l desvoaltă la studiu, dar așa crede, că biserica și-a făcut din destul datorința atunci, când i-a conferit un stipendiu de 500 fl., din acest stipendiu se poate susține cinstit, și densus dacă îi stă în putință ca să se califice cu ușurință și în această direcțiune, însuși va trebui să simtă că aceasta e datoriu să o facă, fără de a mai recurge după alt stipendiu, pentru că 500 fl. e frumos stipendiu și câți tineri sunt, cari studiază cu stipendii de câte 100—200 fl., sau poate chiar fără de nici un stipendiu; apoi vorbitoriu așa își aduce aminte, că există un conclud sinodal, care dispune, ca unul dintre stipendiile de 500 fl. se dea unui tiner, care să se califice și în acest ram. Vorbitoriu mai amintesc și acea împregiurare, că în timpul din urmă s'a observat, că tinerii absolvenți de universitate pășesc cu mari pretensiuni, când e vorba să se aplice, și dacă nu li se poate da dintr'una o aplicare după pretensiunea lor, li vedem, că în cea mai mare parte trec în România sau alt undeva, și nici unuia nu-i mai trece prin minte, că a studiat cu mijloace publice și ar fi datoriu să reflecteze și la angajamentul seu moral, și astfel, dacă stipendistul, despre care e vorba, ne vine cu astfel de cereri, se vede, că și densus e unul, care și formează oare cari pretensiuni mari, și așa, întemplantu-se, ca după absolvare să nu poată primi imediat o aplicare, ce s'e-l satisfacă, poate — nu ție cu siguritate — ușor ni-se poate întâmpla și cu densus ca și cu alții. Dar și de altmintea împărtășesc vederea Escel. Sale, că avem alte lipse mai întăitoare, ce reclamă sprijinire, pentru aceea e în contra propunerii comisiei.

Dep. Mateiu Voileanu din considerare, că aceasta cerere a intrat deadreptul la sinod, propune: ca

să se transpună consistoriuului spre rezolvire în legătură cu concludul sinodal în acest obiect din anul 1886.

Dep. I. Popescu accentuază, că densus pune mare pond pe acest ram al instrucțiunii, ce astăzi mai bine se predă chiar în institutele din Germania, și află de lipsă, ca să se introducă și la noi cât mai curând, și vorbitoriu și aduce aminte, că era vorba odată să se trimită un profesor de aici spre acest scop cu 300 fl.; și astfel și din punct de vedere al economisării spriginesce propunerea comisiei.

Constatându-se în decursul desbaterilor, că sinodul nu e capace a aduce concluse valide, fiind și timpul foarte înaintat, sedința se ridică anunțându-se cea proxima pe mâine la 9 oare.

La ordinea zilei continuarea desbaterii acestei cesțiuni și raporturile comisiei.

Sedința a X-a, ținută la 21 Aprilie.

Sedința se deschide la 9 oare a. m.

Se cetesce protocolul sedinții a VIII-a și Se autentică.

Deputatul V. Dămian face următoarea interpelare:

Cari sunt cauzele de nu s'a pus până acum în lucrare concludul sinodal din 1885, referitoriu la proiectul de „statutul institutului de pensiuie gr. or. român din Transilvania“; are să vină acest obiect la desbateră sinodului încă în sesiunea prezentă?

La aceasta presidiul răspunde:

Consistoriu arhiepiscopesc în urma însărcinării Ven sinod din 1885 a însărcinat o comisiune din sinul seu, ca să pregătească un comentariu la acest proiect, comisiunea aceasta însă în timpul mai din urmă a venit cu un raport, prin care face propunerea ca acel proiect să se dea publicității și numai după ce se vor vedea observările provenite din public, va putea ca să facă comentariul cerut, respective să dea explicările necesare. Consistoriu a aflat, că comisiunea a cuprins lucrul chiar invers, căci fără de explicați acel proiect de statut nici la un cas nu se poate da publicității, pentru aceea i-s'a restituit pe lângă însărcinarea, ca să satisfacă mandatului consistorial. Obiectul se află dar în lucrare și nu e perdit din evidență.

La punctul 2 află de prisos a mai da deslușiri, pentru că e evident, că nu se poate prezenta în aceasta sesiune.

Interpelantele se declară mulțumit cu răspunsul, observă numai, că s'a văcut îndemnat a face aceasta interpelare, pentru că ordinațiunea ministerială dispune, ca institutele medii să-și creeze fiesce-care fond de pensiuie, sau să se alătore la fondul de pensiuie regnicolar, și încănt pentru gimnasiul din Brad consistoriu a dispus, ca să se alătore la fondul general arhiepiscopesc, ce este de a se înființa, și pentru aceea densus privește cauza aceasta de urgentă.

Dep. Ioan Popea face următoarea interpelare:

În una din sedințele sinodului arhiepiscopesc din anul 1879 am fost făcut o propunere, ca să se scurteze serviciul bisericesc, pentru ca să se câștige timp pentru ținerea de predici.

Escelența Voastră ați arătat atunci, că nefiind sinodul competent a lua în desbateră cesțiunea aceasta și a delibera asupra-i, veți îngriji a o rezolvi pe calea sinodului episcopesc.

După 5 ani, în anul 1884 am interpelat pe Escelența Voastră despre pașii făcuți în privința promovării acestei cesțiuni.

Escelența Voastră ați fost răspuns atunci, că schimbări în cele rituale, ori cât s'ar arăta de necesarii ați, nu se pot face cu grabă, căci cer o studiere adâncă, înțelegeră între Archiereii nu numai ai celor din metropolia noastră, ci și ai celor vecini și în fine luarea în seamă a dorințelor poporului.

Nemulțumit cu răspunsul primit, am făcut o propunere ca Escelența Voastră să binevoiați a primi însărcinarea a aduce propunerea mea făcută deja în anul 1879 în privința scurțării serviciului bisericesc, la desbateră înaintea sinodului episcopilor, cât mai îngrabă, și a stăru, să se delibereze asupra-i; ear' Venerab. consistor archid. să atragă prin o circulară atențiunea preoților și protopopilor asupra necesității de a se ține cuvântări duminicile și sârbătorele în toate bisericile din arhiepiscopesc și a avea în evidență prin organele sale pe toți acei preoți, cari și vor face datoria în privința aceasta.

Intreb pe Înalțul Presidiu:

Ce pași s'au făcut din partea consistoriuului în privința executării concludului sinodal din 1884, referitoriu la ținerea de cuvântări din partea preoților în zile de duminică și de sârbătore?

Presidiul declară, că la moment nu poate da răspunsul la aceasta interpelare, până ce nu va consulta actele ca să vadă, ce s'a făcut în aceasta cesțiune.

Deputatul V. Dămian în necu cu interpelarea de mai sus face următoarea propunere:

Consistoriu se însărcinează a satisface la proxima sesiune concludul adus în sinodul arhiepiscopesc din anul 1885 Nr. 120 al protocolului, referitoriu la proiectul de „statutul institutului de pensiuie gr. or. român din Transilvania“ — carea punându-se la ordinea zilei se primesc.

Dep. Ioan Popea luându-și ansă asemenea tot din interpelațiunea sa de mai sus face următoarea propunere: să se execute fără amânare concludul sinodului din 1884, privitoriu la ținerea de predici în zilele de duminică și sârbătore, respective să se raporteze la proximal sinod.

Declarându-se aceasta propunere de urgentă se pune la ordinea zilei.

Deputatul I. Hannia află, că între împregiurările noastre de astăzi aceasta propunere e nepracticabilă, atât din considerare la împregiurările, în care trăesce poporul nostru, cât și mai ales din considerare la calificațiunea preoției noastre de astăzi, va veni poate timpul, când preoții vor fi dotați astfel, în cât să poată trăi exclusiv chemării lor, dar până ce preotul din cauza dotațiunei celei slabe mai trebuie să se îngrijească și de asigurarea subsistenței sale, până atunci nu se poate pretinde dela densus, ca să se ocupe cu ținerea de predici, cum o fac aceasta preoții altor confesiuni bine dotați, se țin și astăzi cuvântări la ocaziuni binevenite, fără de a li-se impune preoților special, și astfel află de prisos aceasta propunere.

Deputatul I. Rațiu, ținerea de predici este lucru esențial pentru ori ce biserică, și fapt este, că la noi astăzi numai la morți se mai țin cuvântări,

Asfel s'ar cere, ca să nu putem introduce decât vite grase. Cine are să decidă și după ce norme, care vită este grasă sau mai slabă? Cum am putea noi consimți, ca comerțiu nostru să fie lăsat a fi judecat de pe o calitate atât de variabilă. Înțelegeră să ia măsuri, ca să nu treacă vite bolnave; dar a me îndatora să nu duc decât vite grase, aceasta nu poate fi admisibil.

S'ar mai cere, ca vitele să nu poată fi îndreptate decât acolo, unde se află măcelării (abatoriu) publice. Cu alte cuvinte ca eu, comerțiu de vite, să fiu îndatorat a me duce la cutare abatoriu, ear să nu pot a-mi duce vitele la țerg spre a le vinde cum voiu putea. Me silesc să me duc de-a dreptul la căsăpie, pentru ca acolo să mi se facă toate neajunsurile, fără să pot cere dreptate.

Se mai pretinde, ca pentru fie-care cârd de vite, ce s'ar exporta, să se ceară o autorizare specială, arătându-se locul, unde au să fie tăiate vitele și în ce număr. Se poate lua în serios o asemenea formalitate? Dar ce comerțiu mai poate fi acela, care ar depinde de autorisarea autorităților străine? Ori pot importa vite în Austro-Ungaria, ori nu pot importa, dar ca să mi-se impună atâtea forme, aceasta nu poate fi admis.

Spre a se jigni și mai mult comerțiu cu vite, se cere ca vitele grase să nu fie introduse în Austro-Ungaria, decât prin câteva puncturi și numai cu drumul de fer sau cu vaporul. Astfel s'ar îndatora proprietării de vite din Gorj, ca să vină cu rimătoriu lor la Severin și apoi de aci să-i pună în vagoane. Am înțelegeră o asemenea măsură în timp

de epizootie; dar în timp normal? Cine nu-și dă seamă, că târînd pe proprietari să vină cu vitele din depărtare, ca să le transporte cu trenul sau vaporul, este a le spori cheltuielile, a face vitele să slăbească, în fine a face dificultăți comerțiuului? Apoi nu acesta poate fi scopul unei convențiuni veterinare.

Toate aceste îndatoriri, ori cât de grele se par, s'ar impune numai României; lăsând Austro-Ungariei libertatea de a face comerțiu de vite cu noi fără să fie supusă la formalitățile vecatoriu espuse mai sus. Și aceasta pentru că cei dela Pesta priveș România ca bătuită de boalele epizootice și ca neavând putere să ia toate măsurile de rigoare pentru stăpînire unor asemenea boale. Aceasta nu o putem admite.

Noi avem o legislațiune veterinară din cele mai severe; o aplicăm riguros, ca în ori care altă țeară civilizată. Dovadă, că de abia se declară boala în vre-o localitate și în scurt timp este combătută cu succes. De altă parte țeară noastră nu se află într-o situațiune mai desavantajoașă decât Austro-Ungaria întră cât priveș vecinătatea cu Rusia, care este focariul epizootic. Astfel fiind, nu putem admite măsuri contra vitelor noastre ca cele care se susțin la Pesta.

Pentru ca înțelegeră se se poată stabili între noi și vecinii nostri, nu este alt mijloc, decât a se lua ca basă convențiunea veterinară încheiată între Austro-Ungaria și Italia. După această convențiune în timpul normal, adică atunci; când nu există boala epizootică, trebuie ca comerțiu de vite să fie liber, adică ca vitele să poată fi introduse în

Austro-Ungaria fără alte formalități, decât plata tacselor va male, dacă vor fi. Ear în timp anormal, când epizootia există undeva în țeară, atunci se pot lua măsuri de apărare, însă ținându-se la stipulațiunile conferenței veterinare dela Viena din 1872.

Aceasta este singura soluțiune, care ar garanta siguranța comerțiuului nostru de vite. Într'altfel, dacă s'ar adopta convențiunea cu Sârbia, putem fi siguri, că granița va fi mai mult închisă, și vom avea în fie-care ție neînțelegeră cu vecinii nostri. Noi căutăm siguranța comerțiuului și buna înțelegeră, și dacă aceasta nu se poate, atunci este preferabil să stăm, cum ne aflăm, căci tot suntem mai bine, decât când am fi legați printr-o convențiune oneroasă.

Noi bănuim, că dacă cei dela Pesta stăruiește, ca să închee cu noi o convențiune analogă cu aceea a Sârbiei, cauza este, că doresc a-și păstra cât mai mult țergul Austro-Ungariei, depărtând prin formalități concurența, ce li s'ar face de vitele noastre. Această bănuială este întemeiată nu numai pe discursurile rostite în camera dela Pesta, dar chiar pe comitele Szcehenyi, care a declarat: pe față, că caută a ocroti producțiunea națională. Are dreptate ministrul, însă atunci când nu voiesc să acorzi unei țeri nici comerțiu cu vite, nu trebuie să-și ceri în schimb să deschidă granița tuturor productelor austro-ungare. Ori ce s'ar ție, am învățat puțin carte, nu mai putem fi tratați ca popoarele orientale, căroră li se impun tractate de comerțiu după placul și conveniențele statelor puternice ale Europei.

pentru aceea densusul află chiar din contră foarte salutară această propunere, ar trebui însă, că aici în centru să se facă începutul, unde este concentrată elita preoțimeii noastre, căci atunci ar avea ocaziune a învăța și a se deprinde și clericii, cari devenind preoți și dacă nu chiar în toată ziua, dar cel puțin din când în când ar fi în stare să țină câte o cuvântare.

Sinodul primește propunerea deputatului Ioan Popea.

Presidiul în necs cu propunerea deputatului P. Cosma din ședința precedentă, aduce la cunoștința sinodului, că nu este nici un deputat, care ar absenta fără concediu.

Dep. P. Cosma observă, că deputații V. Almășan și S. Muntean au cerut concediu numai pe 5 zile, care a expirat deja fără a-și renoi cererile de concediu, deci propune a se aplica față de dânsii §-ul 8 din regulamentul afacerilor interne, privindu-se acești deputați ca și când și-ar fi depus mandatul.

Dep. Z. Boiu propune a se trece de astădată preste această afacere la ordinea zilei până la o eventuală interpretare a acestui § din regulamentul, și se ia la cunoștință notificarea presiului.

Se primește.

La ordinea zilei se pune raportul comisiunii scolare, referitor la cererea stipendistului Petru Span pentru un ajutoriu de 200 fl. și reasumându-se desbaterea din ședința precedentă și punându-se la vot propunerile făcute, se primește propunerea deputatului Gerasim Candrea.

La ordinea zilei se pune raportul comisiunii petiționare, carea prin referential seu Vas. Dămian raportează asupra cererilor:

1. Rugarea văduvei protopopese după fostul protopresb. al Făgărașului Petru Popescu pentru un ajutoriu din oare care fond al arhidiecesei;

2. a comitetului par. din Mihăești presb. Dobrei, pentru a-i se mijloci asignarea ajutoriului de 200 fl. votat în sesiunea din anul 1886 a sinodului arhidiececan;

3. a comit. paroch. din Erdő-Sângiorgiu pentru un ajutoriu de 200 fl. din oare-care fond, pentru repararea turnului;

4. a capelanului din Gerő-Oșorheiu, Iosif Stănescu pentru un ajutoriu în calitatea lui de catichet;

5. a parochului din Șimon, Ioan Moșoiu pentru un ajutoriu de 100 fl.;

6. a comit. paroch. din Tisza pentru un ajutoriu de 400 fl. spre scopul zidirii scoalei;

7. a protopresbiterului tractului Mercurei I. Droc pentru un ajutoriu permanent eventual până la oare-care timp când comuna bis. va fi în stare să acopere din mijloacele proprii salariul învățătoresc din Mercurea;

8. rugarea lui Ioan Rohan din Galaț pentru un ajutor pe seama familiei sale nenorocite prin foc;

9. a presb. Dobrei R. de Crainic pentru un ajutoriu de 200 fl. spre acoperirea restanțelor din salariile învățătoresci;

10. a parochului din Risca, Nicolae Florea pentru un ajutoriu de 100 fl. din oare care fond arhidiececan;

11. a mai multor parochieni din Vințul de jos pentru un ajutoriu spre scopul cumpărării unui loc pentru zidirea unei biserici;

12. a parochului din Leșchia Gavril Ștef pentru un ajutoriu spre scopul cumpărării de realități ca porțiune canonică;

13. a Elisabetei Cucuian din Vințul de jos în cauza sa divorțială;

14. a lui Vasile Chelemen din Chibelea în cauza sa divorțială;

15. a învățătorului din Purcăreni Alexe Viju în cauza procesului pentru prescurtarea competențelor sale cantonale;

16. a mai multor parochieni din Călnic în cauza alegerei de învățător;

17. a parochului din Bejan Nicolau Berariu pentru un ajutoriu anual de 100 fl.;

18. a mai multor credincioși ai bisericii noastre din Poptelec pentru grabnica întregire a parohiei;

19. a mai multor parochieni din Hermanul săsesc, spre a se cassa alegerea de paroch., a se escrise alt concurs, și alesul Alecsandru Dogariu a se eschide dela concurs;

20. a mai multor parochieni din Petea de Câmpie pentru a se declara această parohie de vacantă;

Toate aceste petițiuni la propunerea comisiunii, Se transpun consistoriului arhidiececan spre competență afacere.

21. Rugarea sinodului parochial din Turda, pentru a se lăsa realitățile cumpărate din fondul „Rudolfin” ca porțiune canonică în folosința parochului actual.

Presidiul arată scopul, pentru care s'au procurat aceste realități, dar observă totodată, că și comuna bisericească a contribuit cu ceva la aceasta, pentru aceea ar fi bine dacă comisiunea și-ar formula propunerea relativ la aceasta rugare într'acolo, ca să se transpună consistoriului spre dare de informațiune, că apoi consistoriul pe baza actelor să afe un espedient, pentru regularea acestei afaceri.

Raportorul V. Dămian în numele comisiunii adoptează propunerea indicată de Escel. Sa, care punându-se la vot se primește.

Urmează la ordinea zilei raportul comisiunii, care prin raportorul seu P. Gligor, raportează asupra proiectului de buget al consistoriului arhidiececan 1888; și comisiunea propune ca fiind împărțit proiectul de buget între membrii sinodali să se privească de cetit, și să se primească de bază la desbaterea specială.

Se primește

Intrând în desbaterea specială, pe lângă puține modificări se primește în forma propusă, și se alătură la protocol.

Ședința se încheie la 12 1/2 oare d. m. anunțându-se cea procsimă pe după ameași la 4 oare. La ordinea zilei alegerea unui asesor mirean în senatul scolar și a unui asesor preoțesc în senatul episcopesc, și rapoartele comisiunilor, ce mai sunt nerolovite.

Reflecțiuni

la corespondența „De sub Retezatul” 5 Aprile 1887.

Ideile, pe cari m'am simțit îndemnat ale da publicității, par a fi stirnit oare-cari supărări în sinul învățătorimeii noastre. Declar, că intenția mea nici când n'a fost de a ridică invinuirii, decât asupra aceloră, cari le merită. Această o poate vedea cetitorul atent din lucrarea respectivă, unde apriat se spune, cui sunt și cui nu adresate cuvintele invinuitoare.

Dacă însă dlui „I. P.” nu-i place a fi numărat în șirul celor puși sub tutelă, nu este vina mea ci vina d-lui. Chiar și densusul relative, recunoaște adevărul afirmațiilor mele și când o face aceasta, nu face alta decât adauge o nouă probă convicțiunilor mele.

De altcum în întreaga lucrare nu respiră întrutată invinuire asupra învățătorimeii, cât mai vortos asupra unei manciatăi, în modul de pregătire a celeia. Și cum că nu stăm atât de splendid cu calificațiunea învățătorilor nostri și nici chiar cu fructele dobândite de scoală, să-mi fie permis a o accentua și de astă dată.

Poporul german, care lucră de veacuri pe câmpul educațiunii, în frunte cu bărbați ca Comenius, Ratic, Fridrich August Wolf, Franke, Pestalozzi, Herbart, Ziller, Stoy și alți mulți, chiar și acum e nemulțemit cu starea actuală a scoalelor. De aci o tendință dintre cele mai puternice de a supune învățământul unei reforme radicali, prin carea să se dea o nouă viață tuturor scoalelor, din care apoi să răsară o generațiune deamă de veacul, în care trăim.

În fața acestui fapt este bine, ca totdeauna să nu trecem modestia, calitatea trebuinciasă unei națiuni tinere și să ne închipuim a fi stând, cine scie pe ce treaptă înaltă a culturai. Aceasta mai cu seamă și din acel punct de vedere, ca nu legănați în credința aceasta să dormim somnul omului fără de multe griji. Ne cam place nouă românilor — să o spunem franc — de a ne mândri, cu cine scie ce rezultate dobândite pre terenul cultural; pe când în fond dacă am căuta, nu sciu cu ce părere ne-am alege; să continuăm oare cu credința aceasta, sau mai bine, să punem umer la umer, spre a înainta cu mai mare celeritate opera începută.

Scit este, că forțele noastre trebuiesc accelerate, ca să ne putem apropia de popoarele depărtate de noi.

Din aceste considerante, să ne închipuim, că învățătorii nostri de astăzi ar fi cine scie ce lumini pedagogice.

Chiar și „deprinderile în cugetare, vorbire și esprimarea ideilor cu graiul și în scris, etc. etc.”, pe cari domnul „I. P.” pune atât pond, încă nu demustră multă înțelepciune pedagogică. Și dacă poate densusul s'a învârtit mai mult ca mine printre învățătorime, apoi nice mie nu mi-a lipsit ocaziune de a me îndulci dela reuniuni învățătoresci și alte ocaziuni de metoadele acestora, și preste tot de necunoscințele lor pedagogice.

Să mai cuvine se fac mențiuni și de aceea, că judecata proprie în cele mai multe casuri înșală nefiind preste tot ușor a te desbrăca de egoism și amorul propriu, când însuși esci obiectul aprețierii. De aceea cred, că o tragere de seamă cu sine însuși, este bine să fie cât de rigoroasă, ca cu atât mai cu putere să te obosesci întrutrealizarea țintei propuse.

În fine cred de lipsă a mai adauge și aceea, că lucrarea mea nu a pornit decât dintr'un simțământ de bunăvoință față de învățătorimeea noastră și dacă dulceața a fost amestecată și cu puțin amar, apoi aceasta nu cade întrutată în conta învățătorimeii, cât mai cu seamă a altor împregiurări. Cunosc și eu în deajuns starea nemulțamitoare a învățătorilor nostri și doresc din inimă să se schimbe în spre mai bine.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

De sub poalele „Surului,” 1 Maiu. (Adunarea generală a despărțământului III Avrig a Reuniunii învățătorilor români gr. ort. din districtul Sibiuului. Părâstas pentru George Lazar.) Unul din cele mai sublime simboale ale națiunilor culte este faptul, prin care ele glorifică virtuțile oamenilor devotați operei grele de a ridică neamul lor la un grad de dezvoltare spirituală, ce luminându-le mintea, le escită interesul față cu datorințele proprii ca estmod să-și cunoască și drepturile de esistență.

Lucruri colosale antice dovedesc despre spiritul măreț, la care s'a avântat unele popoare din vechime. Tot astfel vedem și pe popoarele timpului mai nou, eternisând numele bărbaților mari prin scrieri și prin monumente. În șirul acestor popoare vedem și pe poporul român, carele ca unul mai târziu descepat — nu din vina lui — din întunecul nescințit ajuns la cunoștința de sine, rădicându-și capul ca o plantă ce a fost strimtorată de multele vitrigități, ce îi impedeau dezvoltarea.

Veacul trecut a dat și poporului român bărbați mari devotați binelui acestuia, între cari au fost și George Lazar, marele dascăl român. El neputându-și afla adăpost în patria sa, trecu munții și se duse în București.

Se poate, că adeseori căderea unor oameni este o operă a providinței, pentru ca să redice pe alții precum vedem din întemplarea cu George Lazar. Mare necesitate avea poporul român de aci de el, Providința veșu însă, că poporul de dincolo de Carpați avea și mai mare lipsă de un George Lazar. A trebuit deci să meargă la români de acolo ca precum Radu Negru cu spada, așa el cu cartea în mână să spună românilor, că sunt români.

I-a descepat din somn, i-a scăpat de perirea națională; și ei l-au ascultat, eară după moarte l'au glorificat rădicându-i monumente. Soartea lui George Lazar fu ca se moară în comuna sa natală Avrig și aci să se inmormenteze de cătră ai sei. La anul 1823 au murit și de atunci mormântul lui stă, ca o lumină stinsă în curtea bisericeii, cățva pași dela ușa acesteia. La anul 1865 marele bărbat de stat Rosetti din România i-a ridicat monumentul cu cunoscuta inscripțiune, ear pe peatra resturnată pre mormânt a pus să scrie următorul distichon: „Precum Christos pe Lazar din morți l'au învial, așa tu România din somn ai deșteptat.”

Poporul nostru eternisează mormintele părinților sei prin monumente simple, o cruce de peatră sau de lemn, ori plantează câte un pom; el are însă și alte monumente, după credința ortodocsa el face pomeni pentru reposași numite „părâstas.”

Datorința împreună cu stima față de națiunea sa și față de bărbații ei devotați, a fost impulsul, când învățătorii despărțământului III Avrig ai reuniunii districtuale Sibiu în adunarea lor generală din anul 1886 în conțelegere cu dl protopresbiter Ioan Cădea au decis terminul adunărilor pe ziua de St. George 23 Aprile, în fie-care an, cu scopul de a se ține astăzi și părâstas pentru George Lazar.

În 11 Aprile a. c. s'a convocat adunarea generală amăsuras programului, învățătorii se pregătiră de părâstas și Joi în 23 Aprile a. c. ziua de St. George după st. liturgie dl protopop Ioan Cădea ca preot slugitoriu anunță poporului, că astăzi se va face părâstasul pentru George Lazar. Poporul mișcat de acest anunț remase toți cu mici cu mare nemiscați în biserica și acceptau cu dor actual. Dl protopop eși isoiț de părintele seu preotal Michail Cădea îmbrăcați în vestminte bisericesci înaintea poporului, la mormântul lui George Lazar; se începu parastaslul, care se făcu în toată forma. Dl protopop au servit în un mod foarte plăcut poporului, eară cântările funebrele le esecutară învățătorii tractuali, și ale ecteniilor corul elevilor scolari de aci.

După otpust directorele scolar și președintele reuniunii despărțământului Ioachim Băcilă ceti un discurs despre viața lui George Lazar, apoi corul învățătorilor mai intonă „În veci pomenirea lui.” Poporul remase tare mângaiat de frumoasa slujbă, ce se făcu marelui dascăl român George Lazar, apoi se depărtă dicând: Dumnezeu să-l ierte!

Monumentul lui George Lazar însușă omului o sfilă și totuși o cugetare atât de măreț, încât

il cuprinde o stimă, o venerație tainică, din carea rezultă o înălbărire cătră înaintare, un entuziasm pentru poporul nostru. Eară de altă parte durerea sfâșie inima omului; vedând că spiritul lui cel luminător n'a putut prinde rădăcini la părinții, frații și nepoții lui, căci respins de egoismul secolar, a trebuit singur să se esileze.

Tu! umbra lui George Lazar! scoală de veți, că nici astăzi nu este mai bine!

Nu pot trece cu vederea o împregiurare plăcută, anume, dl inginer dela gara Sinaia din România, Vasile Mihail, pe când se servia parastasul, a sosit în mijlocul nostru. El venise la înmormântarea mamei sale, carea avea să se facă chiar în aceeași zi, și eată „sic facta tulerunt” nepotul marelui dascăl George Lazar, asistat la parastasul unchiului seu.

După 10 ore a. m. fiindu-se parastasul, se deschise adunarea reuniunii prin o vorbire scurtă, dar accentuată a președintelui, se făcu raportul din partea comitetului, și s'a proces la prelegerile practice.

Membrul Ioan Budac a preles din religiune despre „creațiunea omului celui dintăiu, urmările păcatului.” Ne fiind prezenți unii membrii prelegători, adunarea a decise ca obiectele anunțate să se preleagă de alți membri prezenți. Așa T. Doican a preles din religiune despre „iubirea crescinească.” E. Roman din limba maternă cu începutorii despre „semne, respective despre litere.” Aceasta prelegere a reușit foarte bine și mai cu seamă începutul a fost foarte practic. Urmară apoi discușiunile libere, la cari luară parte mai mulți învățatori. La 1 oară d. a. se închise ședința.

După amiazi la 3 1/2 oare se deschise ședința, și se începură prelegerile. Membrul reuniunii I. Vodă a preles din limba maternă, formarea începerei și amplificarea ei. N. Trombițaș din comput cu începătorii. I. Budac din limba maghiară „introducerea în scrierea, și cetirea” corectă. N. Dragoș din Geografie — Europa. V. Opriș din Istoria naturală „animalele domestice și cele sălbatice.” Apoi urmară discursiunile libere, la cari luară parte mai mulți învățatori.

La adunare, respective la ședințe a luat parte și dl protopop Ioan Cădea și parochul de aci Mihail Cădea, precum și alți învățatori străini. După eshaurarea obiectelor de prelegere se alese un membru în comitetul despărțământului în persoana învățatorului Nechit Spërlea, se încassară tacele dela unii membrii, apoi președintele închise ședința cu puțină cuvinte, prin care arată regretul față de prea puțină înțelesare a unor învățatori, față de chemarea lor

ceea-ce mulți membrii mai accentuară. Nu se poate nega, că mulți învățatori sunt așa puțin dotați, încât trebuie să îngrijască de traiul vieții și pe altă cale. Sunt însă mulți învățatori cu stare bună și acestia prea puțin preț pun pe chemarea lor de învățatoriu. De aceea adunarea a și luat conclud, ca să se aplice cu toată strictetea dispozițiunile legii în astfel de casuri, și dl protopop a accentuat, că acelea se vor efectui în mod satisfăcător. Se sperăm dar, că în viitor nu va lipsi nici un membru dela împlinirea datorinții; astfel făcând, vom putea progresa în ceace privesc creșterea poporului. După 5 oare d. a. membrii despărțământului nostru se îndepărtară la ale lor, ducând cu sine o suveniră plăcută în ziua de Sf. George, pe carea au serbat-o, atât prăsnuid, cât și făcând bine după principiile salvatorului lunei. Mutius.

Varietăți.

* Arhiducele Albrecht a sosit la Deva în 12 Maiu și a fost întâmpinat la gară de frunțașii autorităților bisericesci, civile și militare. Recunoșterea terenului din jurul Devei s'a făcut în ziua sositării după ameași. Comisiunea pentru recunoșterea și cărări în spre Dobra, apoi spre pasul Branicica, unde probabil se va întâmpla cea dintăiu ciocnire între corpurile de armată 7 și 12. Se vor mai face recunoșterile dela Hunedoara, apoi arhiducele va sosi la Oreștie.

* Sinodul din România. Sfântul sinod al bisericeii autocefale ortodoxe române este convocat în sesinnea de primăvară pentru ziua de 5 Maiu 1887, conform art. 13 din legea pentru alegerea metropoliților și episcopilor eparchioți, pre cum și a constituirei sfântului sinod al bisericeii autocefale ortodoxe române.

* (Invitare.) Reuniunea pompierilor voluntari din opidul Blaș, învitat la „Maialul” cu care e împreunată inaugurarea depozitului și o producțiune, ce se vor ține, Duminecă în 22 Maiu st. n. la 3 oare postmeridiane în grădina lui D. Comșșa din Veza.

Prețul la petrecere:

De persoană 50 cr. Pompierii liberi.

La cas de timp nefavorabil, petrecerea se va amêna pe Dumineca proximą următoare.

Comanda.

* (Grindină.) În Orșova a bătut peatra hotarele așa de tare, încât a nimicuit cu desevârșire sê-

mênăturile. Grindina a fost de mărimea alunelor, și a cădut cu o iuțală așa de mare, încât a spart coperișele caselor, și multe ferestri, a devastat cu totul pomii, legumele și viile. În jurul Cohalmului înca a făcut grindina mari stricăciuni în sêmênături și în vii. În comuna Paloș a isbucnit și un foc din cauza trăsnetelor.

* (Diariu nou.) „Oltvölgyi héti lap” se va chema un jurnal săptămânal, ce va apăre în Făgăraș, Politică nu va face. Va publica lucrări în limba maghiară, germană și română.

* Cu ocasiunea Rosaleor se vor vinde bilete pentru trenul de plăcere, în Brașov. Acest tren va sta în legătură cu toate stațiunile căilor ferate. Un tren de plăcere va circula a doua zi de Rosale între Brașov și Sinaia.

* Vestede despre o interesantă încredințare. După cum se aude, sora principesei noastre de coroană Stefania, principesa Clementina, despre a cărei făptură de fată drăgălașă s'a vorbit mult în anii trecuți, ar fi designată de cătră pressa din afară de fitoarea soției a prințului Albert Victor de Britania, fiul cel mai mare al prințului de Wales. În chipul acesta, fitoarea împărăteasa-regina a Austro-Ungariei și fitoarea regină a Angliei și împărăteasa a Indiei, vor fi legate una cu alta prin legătură de surori. Vestea aceasta până astăzi încă nu este oficioasă; dară legătura proiectată e basată, căci ar fi dat-o pe față chiar regina Victoria, bunica mirelui, înaintea persoanelor princiare adunate cu ocașiunea jubileului de 50 de ani, ce s'a serbat în onoarea ei. Cu începutul lui Iunie întreaga familia regească din Belgia va merge la Windsor, dinpreună și prințul de coroană Rudolf cu soția sa, precum și familia prințiară de coroană din Prusia și acolo în mijlocul acelor 26 de nepoți și nepoate, la care prințul de Wales pune 5 membri, prințul de coroană German 6, ducele de Edinburg 5, urmașii principesei Alice 5, Connaught 2, repositul Albany 2, și Beatrice 1, se va săvârși serbătorese încredințarea. Principesa Clementina este fca cea mai tineră a regelui Leopold și a reginei Maria Henrietta și s'a născut la 30 Iulie 1872 în Lacken. Surorile ei cele mai mari: Luisa de Coburg și Stefania, ambele sunt măritate în patria mamei lor.

Loterie

Sâmbătă în 14 Maiu 1887.

Viena:	87	34	73	58	41
Timișoara:	14	30	68	45	34

Nr. 2408 civ. 1887. [1594] 2—3

Publicațiune.

Din partea tribunalului regesc din Elisabetopol se aduce la cunoscință publică, că în urma acțiunei baronului Radák Adam, tractarea pentru regularea dreptului de cărcimărit și pentru statorirea cheei de proporțiune, contra foștilor domni de pământ și iobagi din Chesler, s'a ordinar pe 30 Iunie 1887 la 3 oare p. m. în localul cancelariei comunale din comuna Chesler, la care cei interesați pe lângă atragerea atențiunei la § 15 din instrucțiunea pentru regularea posesiunilor, se citează spre prezentare. Din ședința tribunalului regesc din Elisabetopol, ținută la 2 Maiu, 1887.

Nagy Ludovic, V. Iakab Árpád, preș., notariu.

Nr. 179 [1593] 2—3

CONCURS.

În urma concursului scris pentru ocuparea postului de paroch în parochia de classa a III Prihodiste — Tătărești, cu venit anual de 409 fl. 50 cr., neinsinuându-se nici un concursinte, prin aceasta se escrie, tot pe lângă venitele de mai nainte a doua oară concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Reflectanții au a-și presenta petițiunile în termenul indicat la subemnatul.

Brad, în 30 Aprile, 1887.

Oficiul ppter al gr. or. al Zarandului. În conțelegere cu comitetul parochial.

Vasilin Damian, protopresbiter.

Nr. 529 [1596] 1—3

EDICT.

Toma Poplăcean gr. or. din Reșinari, carele de 5 ani de zile a părăsit

pe legiuita sa muere Stana n. Cotora, se citează prin aceasta ca în termen de 6 luni dela prima publicare a acestui edict să se prezenteze înaintea subemnatului, căci la din contră cererea de divorțiu a femeii se va tracta și decide pe basa pribegirii lui.

Scaunul protopresbiter al gr. or. al Sibiiului ca for matrimonial de I instanță.

Sibiiu, 20 Martie, 1887.

Simion Popescu, protopresbiter.

Sternberg Armin

Fabrică pentru instrumente msicale, Budapesta VII Bezirk, Kerepesi-ut Nr. 36.

Fabricațiune și mare magazin de instrumente cordale, pentru batere și suflare, numai de calitate escelentă.

Nou! flauta-harmonică

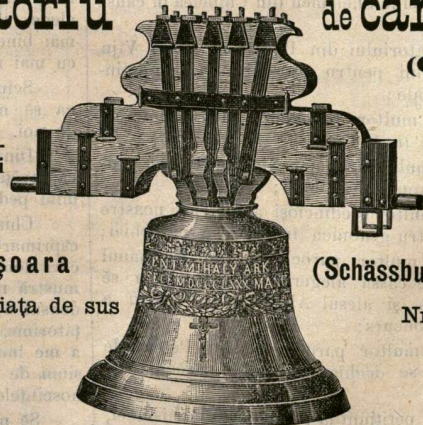
cu 12 clape, tonuri foarte încântătoare, pentru ori-cine, tiner ori bătrân, îndată poate cânta. Prețul 2 fl.

Mare magazin de Ariston, Xiophon, Orpheus, Symphonion cu notele lor. Reparaturile se efectuează iute, bine și eftin. Instrumente vechi se cumperă. Cataloge mari, ilustrate cu circa 300 de ilustrațiuni la cerere se trimit gratis și franco. Pentru harmonica și harmonium Preț-urante separate cu ilustrațiuni. [1592] 4—20

Mihaile Manchen, vârsătoriu de campane

(Clopote)

și de construcțiunea cea mai nouă

cu sul sucitoriu

în Sighișoara

(Schässburg-Segesvár)

piața de sus

Nr. 188

o firmă, ce esistă dela anul 1822 și se bucură de un renume bun, se recomandă tuturor comunelor bisericesci a lifiera și repara clopote de toată mărimea cu coroana de stejar ori de fer legat, face și scaune de clopote din fer bătut pentru unul sau și mai multe clopote cu prețurile cele mai convenabile. Comandele se efectuează și în depărtare. Clopote mai mici sunt în tot timpul gata. Solvirea se va primi și în rate. [158] 5—10